ΕΠΑΙΞΑ Σ' ΕΝΑ ΦΙΛΜ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΘΡΗΝ ΧΕΠΜΠΩΡΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 916)

νε ὄχι μονάχα μιὰ ἐξαίρετη συνάδελφος, ἀλλὰ καὶ μιὰ φωτεινὴ διάνοια. Τὴν θαυμάζω πρὸ παντὸς γιὰ τὴν ἀντοχή της στὴν ἐργασία. Ποτὲ δὲν κουράζεται—ἤ, τουλάχιστον, δὲν τὸ δείχνει. Εἶνε καὶ αὐτὸ ἕνα μεγάλο προτέρημα...

'Εζήτησα νὰ μάθω καὶ τὴ γνώμη τοῦ Σάρλ Μπουαγιὲ γιὰ τὴν Χέπμπερν. 'Ο μεγάλος αὐτὸς καλλιτέχνης ἔχει τὸν πρῶτο ρόλο στὸ φίλμ... στὸ ὁποῖο παίζω κι' ἐγὼ — χωρὶς ἀξιώσεις, βεβαια, καὶ χωρὶς νὰ ἔχω τὴν πρόθεσι ν' ἀμαυρώσω τὶ δόξα τῶν λοιπῶν «συναδέλφων» μου...

'Ο Μπουαγιὲ δὲν μοῦ ἀπέκρυψε οὔτε αὐτὸς τὸν ἐνθουσιασμόν του γιὰ τὴν «παρτεναίρ» του:

— Ὁμολογῶ ὅτι, μόλις ἔμαθα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παίξω μὲ τὴν Κάθρην, δοκίμασα στὴν ἀρχὴ ἕνα αἴσθημα δυσφορίας. Εἶχα ἀκούσει νὰ λένε τόσα γιὰ τὸν ἐλεεινὸ καὶ δύστροπο χαρακτῆρα της. Κι' ἐξ ἄλλου πολλοὶ συνάδελφοι μὲ προειδοποίησαν ὅτι τὸ γοητευτικὸ αὐτὸ πλάσμα θὰ μ' ἔκανε νὰ χάσω τὴν ὑπομονή μου.

»Καὶ ὅμως, συνέβη ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο! 'Από τὴν πρώτη συνάντησί μου μὲ τὴν Κάθρην, κατάλαβα ὅτι εἶχα ἀπέναντί μου μιὰ καλὴ συνάδελφο. 'Η Χέπμπερν φάνηκε μαζύ μου πρόθυμη καὶ περιποιητική. 'Ως καλλιτέχνιδα, τὴν θεωρῶ μεγαλοφυΐα. Καὶ νομίζω ὅτι τὸ μυστικὸ τοῦ μεγαλείου της ἔγκειται στὸ ὅτι δὲν μένει ποτὲ ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτό της.. Καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο, δημιουργεῖ πάντοτε ἔργα ἀριστουργηματικά.

* * *

"Υστερ' ἀπὸ ὅλα αὐτά, θεωρῶ περιττὸν νὰ σᾶς ἐκθέσω κι' ἐγὼ τὶς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴν ἐπαφή μου μὲ τὴν Κάθρην Χέπμπωρν. Συμφωνῶ ἀπολύτως μὲ ὅλους τοὺς «προλαλήσαντας» ὅτι ἡ βεντέττα αὐτὴ ἀποτελεῖ φαινόμενο ὄχι μονάχα καλλιτεχνικῆς εὐσυνειδησίας, ἀλλὰ καὶ καλωσύνης κι' εὐγενείας!

G. L. GEORGE

Ο ΑΔΑΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 920)

δα, τὸ σπανάκι.

—Πόσο ἔχουνε ἐδῶ ἡ πιπεριές.

—"Εξη ἡ ὀκᾶ!

—Τὰ λάχανα;

—Τέσσερες καὶ παραπάνω.

—"Α, στὴν Κόλασι εἶνε φτηνότερα. Καὶ τὰ φασόλια;

—Εἴκοσι!

—Στὴν Κόλασι ἔχουν δώδεκα μονάχα! Τὰ πράσσα;

—Τέσσερες ἡ ὀκᾶ!

—"Α, μπᾶ, μπᾶ! Δὲν εἶν' νὰ ζῆ κανεὶς ἐδῶ! Πιὸ φτηνὰ εἶνε στὴν Κόλασι!... Δὲν κάθομαι ἐγὼ δῶ πέρα!...

Καὶ δίνει μιὰ βουτιά, χωρὶς οὔτε «ἀντίο», οὔτε «εὐχαριστῶ» νὰ πῆ στὸν ξεναγό του, καὶ πάει καὶ δυὸ στὴ Κόλασι!...

* * *

Σὲ λίγο πέθανε ὁ 'Αδάμος. Μιὰ σφαῖρα σὲ μιὰ διαδήλωσι τῶν ἐργατῶν τοῦ ἔργοστασίου Λαναρᾶ, ποὺ ἔγινε κατὰ τῆς Δημαρχίας, τὸν βρῆκε καὶ τὸν σκότωσε.

Σ' ἑφτὰ ἡμέρες, κατὰ σύμπτωσι σατανική, ὅπως τοῦχε μαντέψει ὁ 'Αδάμος, πέθανε κι' ὁ πλούσιος!..

'Η συνέχεια τώρα τοῦ παρόντος, στὴν...Κόλασι καὶ στὸν Παράδεισο!...

'Εντωμεταξύ, ἡ Νιάουσσα θρηνεῖ τὸ «ἀγαθό της γέλιο» ποὺ χασε...

"Αχ! νὰ κατέβαζε ἕνα ἀγκίστρι ὁ 'Αδάμος, ἀπὸ ἐκεῖ ψηλὰ καὶ νὰ τοὺς ἀνάσερνε ὅλους ἀπάνω στὸν Παράδεισο καὶ ἀς τοὺς ξέσχιζε, μακάρι, τὰ σεγγούνια τους, κι' ἀς τοὺς ξέσχιζε—Θέ μου, κάνε τὸ θαῦμα σου—καὶ τὰ καινούργια τους σακκάκια!..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 918)

με. "Ελα, Φίλ... Πρέπει νὰ σὲ παρηγορήσω, νὰ γλυκάνω τὸν πόνο σου. Λοιπόν, σύμφωνοι; Αὔριο στὶς πέντε!... 'Η Μόλλυ σου»

* * *

Ο ΦΙΛ ΣΤΗ ΜΟΛΛΥ. — «Θάρθω! Ναί! Θἄρθω! Δὲν ἔχω πειὰ παρὰ μονάχα ἐσένα στὸν κόσμο....

Φίλ»

* * *

Ο ΦΙΛ ΣΤΗ ΜΟΛΛΥ (τὴν ἄλλη μέρα στὶς πέντε). — ἔκανες νὰ συχαθῶ τὸν ἑαυτό μου. 'Ακόμη μιὰ φορὰ μ' παρασύρης. Μὰ ἔννοια σου. "Εχω πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασι ἕνας δολοφόνος! 'Εσύ! 'Εσύ! μ' ἔκανε... Εἶνε φρικῶδες! 'Ο λόρδος Φίλιππο- μένει πειὰ παρὰ νὰ φυτέψω σὲ συγχωρέση, Μόλλυ.

ΣΤΟΥΣ «ΤΑΓΜΣ»

πέντε ἡ ὥρα, ἠντοκτόνησ μπαν. Τὰ αἴτια τοῦ τραγικοῦ

Η ΔΙΚΗ ΚΑΙ Η ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΤΟΥ ΛΗΣΤΟΥ ΜΑΝΤΡΕΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 945)

μίους καὶ τὸν ἱερέα, προσπαθῶντας συγχρόνως νὰ δώσῃ θάρρος στοὺς συντρόφους του, ποὺ θὰ ἐξετελοῦντο ἀμέσως ὕστερ' ἀπὸ αὐτόν.

Στὴν πλατεῖα, πολὺς κόσμος ἦταν συγκεντρωμένος γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἐξέδρα, στὴν ὁποία εἶχαν στήσει τὸν «τροχό», τὸ φριχτὸ αὐτὸ μηχάνημα θανατικῆς ἐκτελέσεως. Τρία τάγματα λογχοφόρων ἀνέλαβαν νὰ ἐπιβάλουν τὴν τάξι σὲ περίπτωσι ποὺ οἱ ἀγρόται—οἱ φίλοι τοῦ Μαντρὲν—θὰ δοκίμαζαν νὰ ἀποσπάσουν τὸν εὐεργέτη καὶ προστάτη τους ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Δικαιοσύνης.

'Ο Μαντρὲν ἦταν ξυπόλητος. Κρατοῦσε στὸ ἕνα χέρι ἕνα κερί. 'Από τὸ λαιμό του κρεμόταν μιὰ ἐπιγραφὴ ποὺ ἔλεγε:

«'Αρχηγὸς λαθρεμπόρων καὶ ληστῶν, δολοφόνος, ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας, παραχαράκτης, διασαλευτὴς τῆς δημοσίας τάξεως».

'Ο ληστὴς ἀνέβηκε πρῶτος στὴν ἐξέδρα, μὲ σταθερὸ βάδισμα.

"Ερριξε ἕνα βλέμμα γύρω, στὸ συγκεντρωμένο πλῆθος, ποὺ παρακολουθοῦσε βουβὸ καὶ παγωμένο τὴ σκηνὴ αὐτὴ καὶ εἶπε:

—Οἱ νέοι ἂς παραδειγματισθοῦν ἀπὸ τὸ θάνατό μου καὶ ἂς μὴ μὲ ἀκολουθήσουν!

Κατόπιν, γύρισε πρὸς τοὺς δημίους καὶ τοὺς εἶπε, μὲ μιὰ εὐγενικὴ ὑπόκλισι:

—Νὰ μὴ σᾶς καθυστερῶ περισσότερο... "Εχετε πολλὴ δουλειὰ σήμερα... Οἱ συντρόφοι μου ἀνυπομονοῦν νὰ δεχθοῦν τὶς περιποιήσεις σας!...

Οἱ δήμιοι τὸν ἔπλωσαν στὸν τροχό, πάνω στὸν ὁποῖο ἦσαν τοποθετημένες δυὸ σανίδες σὲ σχῆμα Χ. Τὰ ἄκρα τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν τοῦ καταδίκου προεξέχαν ἀπὸ τὶς σανίδες αὐτές... "Εθεσαν σὲ κίνησι τὸν τροχὸ—καὶ οἱ βοηθοὶ τῶν δημίων ἄρχισαν νὰ χτυποῦν μὲ γοντρὰ ραβδιὰ τὰ ἄκρα τοῦ Μαντρέν, συντρίβοντας τὰ κόκκαλα καὶ μεταβάλλοντας τὶς σάρκες σὲ κόκκινο πολτό!...

Οὔτ' ἕνα παράπονο δὲν βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Μαντρέν, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ φριχτοῦ αὐτοῦ μαρτυρίου...

Τὸ κανονικὸ θὰ ἦταν, μετὰ τὴν πρώτη αὐτὴ βάσανο, νὰ ἀπαγχονίσουν τὸν κατάδικο.

Μὰ ὁ 'Αντρὲν δὲν ἔδωσε στοὺς δημίους τὴν εὐκαιρία αὐτήν. Γιατὶ ξεψύχησε πάνω στὸν τροχὸ. Θυθίζοντας τὰ δόντια του μὲς στὰ χείλη του, γιὰ νὰ μὴ ξεφωνίση ἀπὸ τὸν πόνο,—γιὰ νὰ φανῆ ἄντρας ὡς τὴν τελευταία στιγμή...

"Υστερ' ἀπὸ αὐτὸν ἐξετελέσθησαν καὶ οἱ ἄλλοι σύντροφοί του κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο...

Καὶ ὅταν ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ βασιλεύῃ, τὰ ὀντὼ παραμορφωμένα πτώματα στοιβάχτηκαν σ' ἕνα καροτσάκι καὶ μετεφέρθησαν—ἄμορφος σωρὸς ἀπὸ κατακομμένες σάρκες καὶ κοπανισμένα κόκκαλα—γιὰ νὰ πεταχτοῦν σ' ἕνα λάκκο γεμᾶτο ἀσβέστη, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, μακρυὰ ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο..

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Ο ἔρως ἀποστρέφεται κάθε τί ποὺ δὲν εἶνε ἔρως.

Μπαλζάκ

* * *

'Ο ὁδηγὸς τοῦ τυφλοῦ ἔρωτος εἶνε ἡ παραφροσύνη.

Λαφονταίν

* * *

'Η φρόνησις κι' ὁ ἔρως εἶνε ἀδύνατον νὰ συμβαδίζουν.

'Αγησίλαος

* * *

Μακάριος ὁποιος δὲν δοκίμασε ποτέ του τὴ γλυκειὰ ἀλλὰ κι' ὀλεθρία δύναμι τῆς 'Αγάπης!

Βολταῖρος

* * *

"Αν θέλης νὰ μάθης μὲ τί τρόπο ἀγαπάει ἕνας ἄνδρας τὶς γυναῖκες, φρόντισε ν' ἀκούσης τί λόγια λέει γι' αὐτές.

Π. Σταλ

* * *

Μιὰ ὡμορφη γυναῖκα εἶνε Παράδεισος γιὰ τὰ μάτια, Κόλασις γιὰ τὴν ψυχή, καὶ «Καθαρτήριο» γιὰ τὸ πορτοφόλι!

Ι. Φοντενὲλ

* * *

Θέλετε νὰ σᾶς ἀγαποῦνε ἡ γυναῖκες; Πρέπει — τὶς πιὸ πολὺ ὀλιγώτερον — νὰ κάνετε τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι σᾶς παροτρύνει.

Παροιμία Τοσκανική

* * *

Μὴ μεγάλη ἐκείνη λέξις, τὴν ὁποία μεταχειρίζονται γιὰ νὰ προκαλοῦν τὸν ἔρωτα, εἶπε γιὰ νὰ ἀρνηθῆ.

Σαλντ-Μπὲ

* * *

Ἀκολουθῶ κάνω τὸ σύμφωνήσουν ὅλα τὰ κράματα παρὰ δυὸ γυναῖκες μεταξύ τους.

Λουδοβῖκος ΙΔ'

* * *

Ἡ χαρὰ εἶνε ἐλάττωμα τῆς φύσεως.

Μίλτων